

A LES ENTRANYES DE LA CIUTAT

la **M**unicipal

Històries de l'Ajuntament

Una vintena de treballadors municipals coordinen les tasques de manteniment del clavegueram de Barcelona

Preguntes per a ...

Joaquim Borràs

"És un tòpic que l'ofici d'arxiver és relaxat"

Sembla mentida

Anècdotes curioses i històries divertides de l'Ajuntament viscudes en primera persona

i les seccions de sempre, Gent de Casa i A Debat.

Novembre de 2007

101

Exemplar gratuït

Ajuntament de Barcelona

Edita: Ajuntament de Barcelona. Sector de Serveis Generals

Comitè editorial:

Núria Andreu
Maribel Baños
Mànoel Bueno
Antonio García-Villaraco
Xavier Mestres
Àngela Muñoz
Pepa Rico

Coordinació: Xavier Mestres
Redacció: Manel Torrejón
Fotografia: Roger Serrat
Maquetació: El Principal

lamunicipal@bcn.cat

D.L.: B.14.742-1990

HISTÒRIES DE L'AJUNTAMENT

Mono, casc i guants
**Una vintena de treballadors
municipals coordinen les tasques
de manteniment del clavegueram
de Barcelona**

pàgina/03

PREGUNTES PER A ...

Joaquim Borràs
**"Es un tòpic que l'ofici
d'arxiver és relaxat"**

pàgina/04

GENT DE CASA

Lluís Jiménez-Asenjo
L'home optimista

pàgina/05

A DEBAT

**Quin és el teu
racó favorit
de la ciutat?**

pàgina/06

CARTES DESPRÉS DE LA FEINA

pàgina/07

SEMBLA MENTIDA

pàgina/07

ENS INTERESSA

pàgina/08

Mono, casc i guants

Una vintena de treballadors municipals coordinen les tasques de manteniment del clavegueram de Barcelona

Barcelona té 1.500 quilòmetres de clavegueram que són competència del consistori. Només uns pocs tenen accés al mapa de la xarxa. I els que la coneixen gairebé de memòria són encara menys; els podem comptar amb els dits d'una mà. Un d'aquests grans coneixedors de la utilíssima infraestructura soterrània barcelonina és Fernando Núñez, que porta vint-i-sis anys a Clavegueram i n'és el responsable. "Però qui més en sap", vol deixar clar, "és un senyor ja jubilat que en va fer l'aixecament topogràfic. Quan no ens en sortim el truquem; és una persona dotada d'una memòria fotogràfica".

Vetllen perquè els 1.500 quilòmetres de xarxa estiguin nets i ben conservats

Núñez, cap del Departament d'Aigües, coordina un equip d'una vintena de persones —el gruix són enginyers i tècnics— que vetllen perquè el clavegueram funcioni a la perfecció. Són ells els qui supervisen els treballs de neteja i manteniment de l'empresa subcontractada per a aquesta tasca. Per dur a terme la seva feina, aquests empleats municipals compten amb el suport de Clavegueram

de Barcelona SA (Clabsa), companyia participada per Aigües de Barcelona i l'Ajuntament que esbrina a temps real tot el que està passant a la xarxa. Clabsa controla les estacions remotes i els pluviòmetres, i alhora gestiona els dipòsits de retenció que eviten que el clavegueram es desbordi amb les pluges més fortes.

No és una feina com qualsevol altra. Cap d'ells s'acomiada de la seva parella dient allò de: "Carinyo, me'n vaig a l'oficina". La indumentària comprèn mono, casc i guants. Tots porten mapes que no són precisament de butxaca: parlem de dos toms que pesen al voltant de tres quilos cadascun d'ells.

A un any de fer-ne seixanta-cinc, l'edat de jubilació, el Fernando diu que ho trobarà a faltar. "Hi ha massa escrúpols", diu quan se li esmenta la duresa que se sol atribuir al treball que es fa a les clavegueres. Ens ve a dir que no n'hi ha per tant. "Només s'han de prendre grans precaucions en alguns punts", assenyala. Tot i que soni estrany, en les seves paraules hi ha vocació. És simptomàtic que quan parla de García Faria, el pare del clavegueram barceloní, el defineixi com "el Cerdà del subsòl", en al·lusió al reconegut enginyer

Els empleats de Clavegueram s'han d'ocupar que la xarxa compleixi la seva funció: drenar les aigües pluvials i desfer-se de les residuals. Ho fan sobre el terreny. Baixen constantment al subsòl per comprovar l'estat del sistema. Es tracta de prendre-li el pols a diari. I és que una xarxa tan complexa i vasta requereix un enorme manteniment.

Molts cops els ciutadans ajuden a *auscultar*: "Sobretot quan en un carrer fa molta mala olor, sovint són els corrents marins que transporten la pudor i poca cosa s'hi pot fer". A vegades els treballs són més prosaics: així, qui perd unes claus o un objecte de valor a la claveguera rep l'assistència de l'equip de Clavegueram municipal.

Els tècnics entren vehicles i equips respectuosos amb el medi ambient

Fernando Núñez vol destacar que, com que pertanyen a Medi Ambient, són molt respectuosos amb l'entorn: "Els equips de neteja a pressió entren la mateixa aigua de la xarxa; tots els vehicles van amb gas natural comprimit; tots els equips tenen una insonorització especial...".

PREGUNTES
PER A ...

Joaquim Borràs

“És un tòpic que l'ofici d'arxiver és relaxat”

Joaquim Borràs és l'arxiver en cap des del 2006: d'ell depèn el sistema municipal d'arxius, integrat per l'Arxiu Històric de la Ciutat de Barcelona –allotjat a la Casa de l'Ardiaca, inclou documents compresos entre el S. XIII i el primer terç del XIX–, l'Arxiu Municipal Administratiu i els 10 arxius de districte. Gran aficionat a la música “sobretot la clàssica”, la seva primera feina va ser a l'arxiu del Palau de la Música. La seva altra gran passió és la història, disciplina en què és llicenciat: llegeix des de bestsellers de l'estil de *L'ombra del vent* fins a textos més densos. Diu que el repte és fer que l'arxiu sigui més present a totes les oficines de l'Ajuntament. Sobre el seu ofici, ens comenta la percepció que es tenia en el passat: “Llavors qui treballava en l'arxiu d'una organització era perquè l'havien castigat i avui, en canvi, es tracta de professional amb una fortíssima formació i vocació”.

Vas de bòlit i el cert és que ha estat complicat trobar un forat a la teva agenda. I això que hi ha el tòpic que l'ofici d'arxiver és relaxat, oi?

(Riu) No deixa de ser un tòpic, perquè la responsabilitat sobre el patrimoni documental i la documentació administrativa és molt gran, i aquesta responsabilitat porta molta feina.

Es pot mesurar en quilòmetres?

Doncs sí. Si posem en ordre la documentació a l'arxiu, parlem d'uns 27 quilòmetres.

El paper encara és predominant, però en el futur manarà la informació electrònica, no és així?

Estem molt implicats en la implantació de l'administració electrònica. A més, fem una aposta per la digitalització dels fons més consultats, perquè també s'hi pugui accedir per internet.

Vas assumir el càrrec el 2006. Quins reptes et vas marcar?

Volem que l'arxiu formi part de la cultura administrativa de l'Ajuntament. Que l'arxiu sigui present en el dia a dia de les oficines, en benefici de l'Administració i del ciutadà, que podrà accedir a la informació que cerca de forma més immediata. Altres reptes són preservar i donar a conèixer el patrimoni documental de la ciutat.

Ets un gran aficionat a la música, i la teva primera feina, curiosament, va ser a l'arxiu del Palau de la Música, amb 18 anys.

He cantat a l'Orfeó Català des dels 16 anys, tot i que de forma intermitent. No canto des del passat desembre, i és que a les nou de la nit arribes molt cansat i no

pots distingir una corxera d'una negra. Havia fet de baríton i, ocasionalment, de solista. A l'arxiu del Palau de la Música em va impressionar la correspondència de l'arquitecte Domènech i Montaner referida a la construcció d'aquest magnífic edifici modernista. M'agrada l'òpera i també alguns cantautors catalans.

Una altra gran passió és la història.

Em vaig formar en història i em vaig especialitzar en la història medieval, que erròniament ha estat considerada en alguns moments una època fosca. Com a estudiant era un gran usuari dels arxius de la ciutat, i amb el temps vaig apuntar cap a l'arxivística. Posteriorment vaig fer un màster en arxivística, i el 1991 ja era el responsable de l'arxiu de la llavors recent creada universitat Pompeu Fabra. Era un arxiu nou, cosa que permetia aplicar-hi des de bon principi les tècniques més avançades de la gestió documental i de l'arxivística.

Ets ordenat?

Algun cop m'obliga a deixar alguna cosa fora de lloc. Sóc ordenat per deformació professional i per pragmatisme, perquè m'agrada trobar les coses ràpidament.

Lluís Jiménez-Asenjo

L'home optimista

“Milionari en amics”. “Optimista sense remei”. “*Futbolero* amb el ‘corazón *partío*’ entre el Barça i el Sant Andreu”. Així es va definint al llarg de la conversa Lluís Jiménez-Asenjo, el cap de Tresoreria de l’Ajuntament de Barcelona. Potser el que més ens crida l’atenció és que és una persona vital, d’aquelles que van amb les *bateries* carregades al cent per cent. Algú, a més, que té sentit de l’humor, que sap riure’s d’ell mateix: “Vaig deixar de jugar a futbol als cinquanta anys perquè no és que em diguessin ‘allà van el pare i els seus fills’, sinó que ja van passar a dir ‘allà van el iaio i els néts’”, diu el Lluís, que ara té 63 anys i viu el futbol només com a espectador. Culé de tota la vida, des de fa uns anys és assessor jurídic del Sant Andreu, tot i que ell on viu és a les Corts. “Coneixia l’entrenador, el vaig ajudar en un tema i, a partir d’aquí, em van convidar al seu projecte, que ara és presidit pel Joan Gaspart”.

Al club *quatribarrat* hi aporta els seus dots conciliatoris. I, sens dubte, el seu saber fer en l’àmbit de les lleis, ja que està format en dret. Hem de fer notar que la nissaga Jiménez-Asenjo té connotacions jurídiques: el seu pare va ser magistrat del Tribunal de Treball de Barcelona; el seu tiet, magistrat del Tribunal Suprem, i els seus germans també pertanyen a aquest món. “Jo volia estudiar notaries, però vaig entrar a l’Ajuntament —ara ja fa quaranta anys— i m’hi vaig sentir a gust”. A molts us deu sonar Lluís Jiménez-Asenjo. És un home de la casa en majúscules. Va ser el responsable de tramitar els guals i de donar els permisos per obrir el carrer, va ser cap de la unitat d’Obres Públiques i de la unitat de Recaptació (recobriment d’impostos que no s’havien satisfet)... Avui és cap de Tresoreria. Fa deu anys que hi és. Li demanem que ens resumeixi la seva tasca: “M’encarrego dels pagaments de les expropiacions, que no es fan via transferència, i de la guarda i custòdia de fiances”.

El Lluís és un bon conversador. De la seva etapa concedint guals i permisos d’obres ens recorda, amb to divertit, alguna anècdota o altra. Com la del pernil: “Un ciutadà em va insistir a fer un regal per la concessió del gual”. Eren altres temps, el funcionari era el senyor funcionari, “tot i que ningú no t’ha de regalar res, és clar”. Però aquell ciutadà, a més d’agraït, era un pesat, així que va forçar la situació al màxim; li va deixar el pernil i va arrencar a córrer. “El vaig perseguir, però res, impossible”. En abandonar el despatx a les sis de la tarda amb el pernil a dins de l’abric —era un hivern molt fred—, a l’últim a qui es volia trobar era el delegat d’Obres Públiques. Volia fer-me fonedís. “No sé si va advertir que la pota del pernil em sortia per la part de dalt de l’abric, l’estampa era surrealista, però el que et puc dir és que vaig passar molta calor”, recorda rient.

Una particularitat del Lluís: que no porta mòbil. “La gent s’estranya, però no en vull. Aquest estiu en vaig haver de portar, però la resta de l’any no en vull saber res”.

A
DEBAT

Quin és el teu racó favorit de la ciutat?

“Santa Maria del Mar i el seu entorn”

José María Raya
Districte de Gràcia, Serveis Personals

Sens dubte, Santa Maria del Mar. Per l'austeritat i grandiositat que té. M'agrada l'església i m'agrada el seu entorn. Per descomptat, m'he llegit la novel·la *L'Església del Mar*. Un altre racó que m'atreu és on es troba *l'Elogio del agua*, l'obra de Chillida al Parc de la Creueta del Coll.

“M'encanta tot el Barri Gòtic”

Júlia Terrén
Recursos Humans, Desenvolupament i Comunicació

El Barri Gòtic és la zona que més m'agrada de la ciutat. No tinc cap racó especial; m'agrada tot el barri. Hi vaig treballar molts anys, la qual cosa em donava l'oportunitat de passejar cada dia per aquells carrers. Us n'esmentaré un parell: el de Petritxol —on fan una xocolata molt bona— i també el dels Banyes Nous.

“El Parc de la Ciutadella”

Isabel Feijoo
Districte de Sants-Montjuïc, Departament d'Administració

Com que m'agrada gaudir dels espais naturals, sóc força assídua del Parc de la Ciutadella, que, d'altra banda, cau a prop de casa meva. Tinc un gos i solc treure'l a passejar pel parc.

“La terrassa del Museu Frederic Marés”

Francesc Martínez
Recursos Humans, Selecció i Promoció

Un lloc entranyable és la terrassa del museu Frederic Marés. Un racó envoltat d'història i de l'encant del gòtic en un espai que t'acull i que et convida a deixar-te emportar per sensacions que et fan gaudir d'una bona vetllada, especialment si la companyia és bona.

“Les fonts de Montjuïc”

Isabel Fíguls
Serveis Generals, Departament de Planificació i Ordenació de Pagaments

Sens dubte, les fonts de Montjuïc. Em transporten a la meua infància, perquè em vaig criar a Sants-Montjuïc. Quan érem nens anàvem sempre a passejar per l'avinguda Maria Cristina i la font. Recordo que hi havia uns xiringuitos on es venien xufles i també núvols de sucre.

“El Port Vell”

Jordi Pons
Districte de Sant Martí, Gerència

El punt del Port Vell on encara avui es pot embarcar a les Golondrines. Aquest racó em porta a la meua infància: hi havia un acordionista per al trajecte i quan desembarcàvem podíem comprar un cranc, que et donaven lligat a un fil de pescar que anava en una canya. Sempre m'ha agradat el contacte amb el mar.

La selecció dels participants en aquesta secció es fa de forma aleatòria i és voluntària i desinteressada.

CARTES DESPRÉS DE LA FEINA

Els funcionaris també tenim veu com a ciutadans, no només com a treballadors. Per això, La Municipal disposa d'un racó on tots podem expressar allò que ens complau o ens indigna de la nostra ciutat o del món.

Podeu adreçar les vostres cartes a lamunicipal@bcn.cat. Recordeu que els textos han d'anar sempre signats.

La síndrome de fatiga crònica

La meua dona té cinquanta-vuit anys i fins fa molt poc se sentia invencible. Sempre s'havia preguntat d'on sortia aquella font d'energia vital, només interrompuda per algun refredat o contratemps.

I així anava per la vida, amb el coratge i l'energia suficient per estar entre els seus quan la necessitaven.

Però un dia, les petites intuïcions que tenia es van materialitzar. Llavors sí que va haver de parar.

Des del moment de la confirmació del seu estat, es van disparar en ella, i en tots els que l'estimem, els impulsos de la supervivència. Anades i vingudes... Què us haig d'explicar...

La Síndrome de Fatiga Crònica és comparable a patir una grip crònica, amb dies una mica millor i dies una mica pitjor, les forces t'abandonen i el cansament i el dolor s'apoderen del teu cos i de la teua ment.

Avui, gràcies a l'Associació Catalana Síndrome de Fatiga Crònica/Encefalomièlitis Miàlgica (ACSFCEM), és una dona amb esperança, més maca, més forta, més consolidada.

Mitjançant aquestes línies m'agradaria ajudar a difondre aquesta associació que tant fa per la gent i en la que trobareu un grup de persones amb qui compartir esperances i derrotes, però d'on sortireu, dia a dia, renovats i amb la convicció que l'aventura de la vida continua més enllà de la malaltia i que no esteu sols per a combatre-la.

Si us trobeu entre les persones del nostre col·lectiu, us animo a entrar a la pàgina web de l'associació www.acsfcem.org per comprovar el que us estic explicant.

Associeu-vos-hi, perquè com diu Pedro "Almafuerte" Palacios: "No te des por vencido, ni aun vencido, no te sientas esclavo, ni aun esclavo; trémulo de pavor, piénsate bravo, y arremete feroz, ya mal herido."

Prudenci Gatell

SEMBLA MENTIDA

Sembla mentida! Fa uns anys, quan el servei de reclamació d'objectes caiguts al clavegueram funcionava a la nit i a la matinada, un turista asiàtic va fer una desesperada petició: 'Tregui'n la meua dentadura postissa, si us plau!'

Resulta que aquell senyor es va entusiasmar amb la nit barcelonina, va beure més del compte i, en vomitar a una de les clavegueres de la Rambla, l'estimada peça va abandonar la seva cavitat bucal. Qui ens explica l'anècdota encara recorda com, només treure la dentadura d'allà, va anar a una font, la va repassar amb aigua i, au!, cap a dins. A la boca de nou.

Aquestes són les anècdotes que hem recollit en el Consell de Redacció de La Municipal. Estem convençuts que heu viscut un bon grapat de fets insòlits i volem que els compartiu. Envieu-nos-els a lamunicipal@bcn.cat i els publicarem!

ENS
INTERESSA

El Cibernàrium programa nous cursos gratuïts sobre Internet i noves tecnologies

El Cibernàrium, espai dedicat a la divulgació d'Internet i les noves tecnologies, ofereix les activitats per a l'últim trimestre de l'any. Són seixanta-un tallers i càpsules, amb tretze activitats noves.

Les activitats estan dividides en els nivells "Inicia't en Internet" i "Creix amb Internet", dels quals aquest últim presenta la major part de les novetats. Aquestes noves propostes estan relacionades amb Internet i l'empresa i amb solucions tecnològiques per a emprenedors, professionals i petites empreses.

De les noves activitats en destaquen "Diagnòstic digital: quines tecnologies necessites aplicar en la teva empresa", "Utilitza Internet per obrir nous mercats a l'estranger", "Polítiques de seguretat: com protegir eficaçment els teus sistemes d'informació" o "Coneix i treballa eficaçment amb Linux".

Per altra banda, també s'han renovat les càpsules de dues temàtiques que tenen molt bona acollida per part dels usuaris: Photoshop i vídeo digital. Les càpsules del programa de tractament d'imatges tenen tres nivells

diferents, que són: "Inicia't en el retoc digital d'imatges", "Conceptes i eines avançades" i "Exercicis pràctics i preparació de documents per al web".

Pel que fa al vídeo digital, hi ha l'activitat inicial "Captura d'imatges, edició i exportació" i després es dedica una altra càpsula a pràctiques d'edició avançada. Totes les activitats del nivell "Creix amb Internet" tenen una durada de tres hores.

A l'espai "Inicia't en Internet", les càpsules tenen una hora de durada i els tallers, dues hores. Entre les novetats cal destacar les activitats "Comprar a Internet: productes i drets del consumidor" o "Crea i envia per Internet una felicitació digital".

Totes les activitats del Cibernàrium són gratuïtes.

Per a més informació sobre les activitats del Cibernàrium, cal consultar el web www.cibernarium.com, contactar-hi telefònicament trucant al número 93 291 76 10 o bé anar a la seu del Cibernàrium, al Parc Tecnològic Barcelona Nord, carrer de Marie Curie, s/n.